

Para olunca Hacı Abdullah bitince kedi etinden lahmacun

Gösterisinin büyük bir kısmını yemek üzerine yaptığı espriler kaplıyor. Ben de nasibimi alıyorum zaten. Gösterilerinde beni anlatıp, izleyicisine soruyor: Tabağı sıyıran gurme mi olur diye... Bu kez ben Cem Yılmaz'ı karşıma aldım ve sordum: Salataya şamandıra atar mısın, zengin olunca hep havyar mı yedin, diyet yapıyor musun, evde mutfağa kim giriyor...

Evde yemek pişirir misiniz?

- Vallahi, bundan 25 sene önce okulda bir şeyler öğrendik, ilginç çorbalar yaptığımı hatırlıyorum. Ama baktık ki yemek pişirmek, okulda bir dönem ödevi haline geldi, geçer notu aldıktan sonra mutfağı unuttuk tabii. Uygulamada çok zayıftım ama teorim daha kuvvetliydi.

Eşinizin mutfakla arası nasıl?

- Çok iyi, her yemeği çok lezzetli yapıyor. Mesela kuzu kolunu müthiş yapar. Son zamanlarda sağlıklı yemek yemeğe dikkat ediyorum çünkü artık sınıra geldik. 15-16 yaşından beri geç saatlere kadar çalışmaktan kaynaklanan sağlıksız beslenmem vardı ama artık eşim bunun dengesini kuruyor, evde gayet sağlıklı şeyler pişiyor.

Erkekler evde mutfağa girmekten neden kaçar?

- Vallahi bu eski bir bilgi gibi geliyor bana, bu inanış artık kırıldı sanki. Benim akranım birçok erkeğin mutfağa çok meraklı olduğunu düşünüyor. Kadın işi olmadığı gayet belli ama biraz sabırla alâkalı bir şey yemek yapmak. Bizim cinsimiz biraz sabırsız. Bir yaprak sarmayı sarıp, pişirmesiyle yemesi arasında ciddi bir süre farkı var. Yani bir saatte sardıklarınızı üç dakikada bitiriyorsunuz. Galiba bu bir erkeğe ağır geliyor. Etrafımda yemeğe de meraklı, üretmeye de meraklı çok insanlar gördüm. Mesela deniz adamı olanların, balıkla bir ilişkisi vardır ki ona çok hayranlık duyarım. Yakın zamanda bir teknede balık tuttum, oltayı çekerken kaptan, "Abi sakın ona dokunma, o balık değil" dedi. Bırak yemeği daha balıktan anlamıyoruz, ben o işte uzmanlaşmış insanlara hayranım. Bazıları çok erken yaşta uzmanlaşıyor, mesela etten anlamak, balıktan anlamak, sebzededen anlamak gibi, bu çok özel bir durum bence. Bizde; ancak bir sebzeyi eve getirdiğiniz zaman, konuşmuyorsa, hormonu azsa yeterli.

Neler yerseniz evde?

- Evde yapılan şaka şudur: "Bugün ne yiyeceğim?" Cevap ayıdır: "Kontinental kahvaltı". Kahvaltıyı menemenle, peynirli bir omletle şenlendirmek mümkün olabiliyor. Ondan sonra öğle yemeğinde etle bol salata olabiliyor. Akşam yemeğinde de bir davet yoksa yine etli bir sebze yemeğiyle bitiriyorum.

Ara öğünler yok mu?

- Yaaaa Mehmet Abi senin soruların bizim için çok fena oluyor. Üstadım ben hakikatten çok çabuk kilo alıyorum, üç günde bir "Metabolizmayı hızlandırılım" diyorsunuz, o haftayı üç kiloyla bitiriyorsunuz.

Rejim yaptığınız oluyor mu?

- Arada bir yapıyorum. Çok çabuk kilo alanların avantajlarından biri de çok çabuk kilo verebilmeleri. 40-45 günlük periyotlarda 10 kiloya yakın kaybedebiliyorum, yalnızca fazla yemeyerek.

Tok olsanız da hayır demeyeceğiniz yiyecek var mı?

- Bizim gibi çabuk kilo alabilen insanların bir bahanesi vardır, "Arada bir bir şey atacaksın ki metabolizma hızlansın". Ne kadar doğru bilmiyorum ama daha ekmezsiz doyma meselesini atlatamadık. Ayrıca tok olsam da bir dilim baklava götürürüm.

Ekmek arasında neleri seversiniz?

- Çok çılgın bazı fikirlerim vardır, bir baş soğanı ekmek arasına koyup yemek gibi. Koku dayanılmaz olur ama çok faydalıymiş diyerekten buna mazaret bulurum. Bir-iki fantastik karışımım var: Ciğer Amerikan gibi. Bu nedir dersiniz, Arnavut ciğeriyle Amerikan salatasını birleştiriyorlar, ortaya 'Ciğer Amerikan' çıkıyor. Biraz zorlu bir yiyecek olmakla birlikte dergi günlerinde çok götürdüğüm bir şeydi. Maç önünde köfte ekmek, keza kokoreç de ekmek arasında güzel oluyor.

ERKEK ASLANLAR GİBİ SEDİRE DEVRİLİRİZ

Tabağınızı kalayı çıkıncaya kadar sıyıdır mısınız? Salataya şamandıra atar mısınız?

- Vallahi oyunumda da anlatıyorum, kuverle ilgili hep şöyle bir şaka yapılır: "Çok çeşitli çatal-bıçak vardır ve adam oraya oturur ama bilemez hangisini kullanacağını..." Benim en kızdığım mizah tipi. Aslında herkesin gönlünden geçen, şu salataya ne zaman banacağım, bunun medeniyet meselesi olmadığını 'Indiana Jones' filmlerinde görünce rahatladım. Çok başka kültürden yemek ve yeme meselesini orada tanıttılar ve dediler ki, "Kim nasıl yiyorsa öyle yesin, elle de yenir", bunun üzerine insanlar rahatladı. Evet, bazı yemekler var mesela kuru fasulye, tabağın kalayı çıkana kadar sıyrılabılır. Bazen ekipçe gidip yeriz, bütün hepsini gömdükten sonra uzanmak için bir sedir lazım oluyor. Biz erkek cinsinin, belgesellerdeki erkek aslanlar gibi yedikten sonra devrilme alışkanlığı var. Ağır bir et yenmiştir ya da tereyağı falan bir şeyler gömülmüştür, herkesin uykusu gelir.

Akşam yemeğinizi gösteri öncesi mi, sonrası mı yiyorsunuz?

- İki - üç saat öncesi yiyorum. Sahneden önce yemek yiyince enerjinizi, sindirim alıyor. Hakikaten ağır bir şey yemiyorum çünkü yiyince sedire uzanmak gibi bir ihtimal yok. Ama bu mesafeyi uzun bıraktığım zamanlar bol su içmeye çalışıyorum ya da şeker, tatlı falan yiyorum. Çünkü iki buçuk saat uzun bir süre, bir-iki kere tansiyon düşme meselesi başıma geldi. 20'li yaşlarda böyle dertlerim yoktu, günde iki gösteri yapabiliyordum.

HEP HAVYAR HEP HAVYAR

şöhret olduktan sonra beslenme şeklinizde ne gibi değişiklikler oldu?

- şakası şu; hep havyar hep havyar! Doğrusu, benim sosyal hayatımda pek bir değişiklik olmadığı için, pahalı yiyeceklerin peşinde de koşmadım, beslenme şeklim çok da fazla değişmedi. Ama yaşla ilgili değişti, daha dikkatli olmaya başladım.

Programdan sonra uğradığınız sokak yemekçileri var mı?

- Vallahi eskiden, dergi zamanı vardı. Özellikle birkaç senedir geç saatte evime dönüyorum, evde de "Bu saatten sonra yemesem iyi olur" diyorum. Sahneden inip eve gitme gece biri buluyor, saat ikide de senin programın tekrarı var, onu açıp karnımızı doyuruyoruz. Yani gece yemeği yerine sizin programınızdan bir porsiyon yiyorum.

Karikatürcüler bildiğim kadarıyla düzgün beslenmez, Leman döneminde nasıl besleniyordunuz?

- Orada beslenme genelde manevi oluyordu. Benim tanıştığım dönemde dergi Beyoğlu'na taşınmıştı, Allah'tan birazcık olsun bir çeşitlilik vardı Beyoğlu'nda. Amma velakin saatlerimiz yemek saatiyle uygun düşmüyordu. Doktorlar "21.00'den sonra bir şey yemeyin, tehlikelidir" der ya, bizim 21.00'den sonra yemek yemememiz halinde ölmemiz söz konusuydu. Genelde dışarıdan sipariş veriyorduk. Bazen 48 saat bir şey yenmemiş olduğunu, ardından kişi başına düşen 15-20 lahmacunun bitirildiğini hatırlıyorum. Sabahları pudra şekerli Kürt böreği vardı, gece geç saatte bumar yerdik. Bize pahalı gelmesine rağmen bazen Hacı Abdullah günlerimiz de oluyordu. Maaşın alındığı zamanlardı bunlar ve ayın 5-6'sına kadar Hacı Abdullah'tan yiyebiliyorduk. Para bittikten sonra, kedi etinden lahmacuna doğru gidiyorduk.

Sakatat sever misiniz?

- Pek değil, kokoreç haricinde. Çocukluğum da bir iki uyukluk, dalak yediğim oldu. İşkembeye çok geç zamanda alıştım. Beyin konusunda biraz şüphelerim var, gıdayı tanımıyorum.

En sevdiğiniz yemek mekanları hangileri?

- Balık yiyeceğimiz zaman Balıkçı Sabahattin ve Giritli. Burgaz Ada'da, Kalpazankaya'da güzel bir restoranda lezzetli tandır yemiştik, adını unuttum. Onun dışında bütçemiz elverirse Konyalı'ya gidiyoruz. Bir de Günaydın'ları severim.

GURME BİR YANIMIZ YOKTU İŞİ PATATES KÖFTEYE BAĞLAMIŞTIK

Yemek tarihinizin başlangıcından neler hatırlıyorsunuz?

- Vallahi ben süttten çok geç kesilmiş bir çocuğum, onu iyi hatırlıyorum. Çok erken yaşta Türk kahvesi yapmayı öğrendim. "Çocuklar kahve içmez, Arap olursun" gibi ırkçı bir espriyle korkutulurduk. Sonra yumurta kırmayı, bir kimyager gibi baharatları karıştırmayı öğrendim. Benim anne tarafım Selanik göçmeni, onun için bir öğünde birden fazla sayıda yemek yapma alışkanlığı vardı. Ama biz işi patates-köfteye bağlamıştık. Lisedeki mutfak derslerine kadar bir gurme yanımız yoktu.

Babanızın mutfakla arası nasıldı?

- Babam şu anda 67 yaşında, mutfakla macerası 55 yaşında falan başladı. Bize hep, "Anneniz olmadan beni evde bırakın, bir hafta sonra ölürüm" derdi. Çay dahi koyamaz. Emeklilikten sonra bu merakını gördüm, gerçekten acıklı bir tabloydu.

YENİ ŞEYLER DENEYİP MACERAYA GİREMİYORUM

- Büyük depremden önce Tokyo'daydık. Orada bir arkadaşımız bize, 200 kiloluk ton balığının yanağındaki etin bilmem neresinden bir şeyler ikram etti, lezzetliydi ama zorlandım. Japon mutfağının sığağını daha çok severim. İtalyan'ı da çok severim. Roma'da, hakikatten esnaf lokantası olan, girdisi çıktısı hızlı olan pizzacıları bulduk, onu seviyorum. Düşünün, sıraya girip adınızı yazdırıyorsunuz, bir buçuk saat sonra pizzanızı yiyorsunuz ve hemen kalkıp gitmeniz lazım ki, yerinize başkası oturacak. Ama hakikatten çok lezzetli pizzalardı. Thai ya da Hindistan mutfaklarını da severim. Hindistan'da iki yemeğim vardır: et masala, tavuk masala. Onun dışında bir şeye girişmedim doğrusu. Bir şeyleri deneme gibi bir kültürüm yok galiba, maceraya giremiyorum.